

1
"בחלומי חזרתי לבית הספר התיכון" שר אהוד בנאי, רדוף, מסוייט, מלא בזעם
ובמרדנות נעורים.

אני חוזר לבית הספר התיכון בכל יום, ולא בחלומי אלא במציאותי היומיומית.

אני חוזר לבית הספר התיכון, ובאופן ספציפי למגמת המוסיקה בויצ"ו 1995 עד 98,
בכל פעם שאני חש את אותה תחושת "תגלית" כשאני שומע יצירה חדשה, תחושה
שחשתי אינספור פעמים בשלוש שנותיי במגמה.

אני חוזר למגמה בכל פעם שמישהו מבקש ממני להיות יצירתי...

אני חוזר למגמה בכל פעם שבתור מורה אני דורש מהתלמידים שלי לקחת את
עצמם ברצינות

אני חוזר למגמה בכל פעם שאני רואה חברים, שלמדו בתיכונים אחרים לאמנויות,
שנושאים על גבם את צלקות הגישה התחרותית שנטעו בהם, בזמן שלי טפטפו
שהכי חשוב שאני אהיה בנאדם

אני חוזר למגמה בכל פעם שבא אליי תיכוניסט ושואל אותי איך לתמרן את הגיוס
כך שימשיך להיות מוסיקאי, ולתדהמתו אני מצטט לו את המורה שאמר לי "תהיה
חייל טוב בצבא, ומוסיקאי טוב בבית".

אני חוזר למגמה בכל יום השואה, נזכר שהטקס החזק ביותר שנכחתי בו היה בכלל
שיעור קומפוזיציה, ארבעה חבר'ה מסביב לחיים ולפרטיטורה של "כעופרת הרקיע
טרם גשם"

אני חוזר למגמה כשאני מציץ בשאלוני הבגרות של מגמות שמנהלים חברים שלי
ואני רץ להראות להם בגאווה ילדותית שאותנו, אמיר ואירנה הביאו לרמה גבוהה
יותר.

אני חוזר למגמה בכל פעם שאני מסתכל על פרטיטורה של יצירה שכתבתי ופתאום
רואה בפנים אקורד מיצירה אחת ספציפית שהרכב הווקאלי של אמיר שר בכנס
מקהלות ושמרחק השנים אני מבין שהיא שינתה את שפתי המוסיקלית

אני חוזר למגמה בכל פעם שמתנגן לי הפיוט "שואף כמו עבד" באזניות, בעיבוד של
דני, ואני נזכר איפה זה היה כשהבנתי עד כמה אני מחובר לשפה שלי ולמסורת
שלי...

אני חוזר למגמה בכל פעם שאני עובר ליד הסינמטק ואני נזכר בנו, חבורת טווסים
תיכוניסטים, שכל מה שעניין אותנו זה סרטים של אינגמר ברגמן, מחזות של סמואל
בקט, יצירות של מורטון פלדמן, או ציור של קנדינסקי שנמי הכיר לנו שלוש שעות
לפני, בחדר מוסיקה ימני.

אין בין חבריי התל-אביבים, הלונדונים, הברלינאים, הדבלינאים, אף אחד שנהנה
מתסיסה אינטלקטואלית מהסוג שאיפיין את החבורה של המגמה.

אני חוזר למגמה כל הזמן, ואני לא יכול שלא לזכור בכל יום איזו תקופה נפלאה זו
היתה. לאילו רמות של יצירתיות הביאו אותנו. או, איך עוררו אצלנו את התיאבון
להביא את עצמנו לרמות של יצירתיות ו, אם חיים תמיד אומר, "אנחנו פשוט לא
מפריעים להם", כמובן שזו צניעות מיותרת, אבל היא אולי מגלמת בתוכה את
הזהירות שבה נוהגים בתלמידים באותה שכבת גיל שלא תמיד יודעת לקבל את מה
שמגישים לה.

אני יודע שלא כל אחד מחבריי מרגיש את אותו הדבר כלפי המגמה, בטח לא
בטוטאליות שאני מרגיש. זה בסדר. התיכון היא תקופה של חיפוש, של מרד, ולא כל
אחד יכול להתאים לכל מסגרת, לשון המעטה. אבל נדמה לי שאפילו מי ששנותיו
במגמה לא היו עבורו ירח-דבש ארוך כפי שהרגשתי אני, לא יוכל להכחיש שלקחו
אותנו ברצינות, ושנתנו לנו כל כלי שהסכמנו לקחת.

אדם עובר הרבה דברים בחיים, ולא פעם, בחלומי הוא חוזר לבית הספר התיכון.
ממרחק של כמעט 20 שנה, אני חושב שאני יכול לומר במידה רבה של וודאות
שבחלומי אני חוזר לבית הספר התיכון, כי המגמה היא אולי המסגרת האחת
שאותה לא באמת עזבתי אף-פעם.

אני מקווה שהמגמה תצליח, למרות השינויים הטקטוניים מרחיקי הלכת שעוברים
על החברה שלנו, לשמר את הלהט היצירתי. מעצם הגדרתה, שמורת טבע היא
שמורת טבע למרות שכל מה שמסביב לה הוא בתנועה ומשתנה כל הזמן. המגמה
וודאי תיראה אחרת, היא וודאי תישמע אחרת, אבל את האנושיות, היצירתיות,
והגישה הקולגיאלית, חייבים לשמר ובכל מחיר.

כמו בעשרות הזדמנויות קודמות, אני אסיים בתודה גדולה למגמה על כל מה שאני
חייב לה, ובצניעות המתבקשת, היום אבקש לומר את התודה הזו, בשם כל
הבוגרים.